

Tribuna lliure

La qüestió dels Partits mèdics

per

MARIUS RODRIGUEZ

La meva protesta

DEGUT a variades circumstàncies, una de les quals és el reconeixement de la meva insignificant davant els prestigiosos companys que han tractat de portar a cap l'organització dels partits mèdics: considerant que els mateixos haurien sabut corregir les equivocacions que pogués contenir la Ponència presentada pel company Mestres i Miquel, no havia cregut oportú aportar la meva modesta opinió en aquest afer. Avui, però, que llegeixo que s'han aprovat els articles de la dita Ponència gairebé per l'article 29, com diríem abans, i alarmat no sols pel perjudici que al meu entendre ha de portar als nostres interessos, àdhuc que —i tant-de-bó m'equivoqui—, pel greu perill que pot comportar pel propi Sindicat de metges de Catalunya il·lur realització, em crec amb l'obligació de cridar l'atenció de tots els companys forans per tal de no pecar per omissió en un fet de tanta transcendència i salvar així la responsabilitat que indubtablement esdevé aquí, coneixent o creient conèixer un malentès, no es dona pressa a posar-lo tot seguit de manifest.

El senyor Mestres i Miquel i els altres companys que redactaren el projecte sobre Partits mèdics, mereixen tota consideració, respecte i agraïment de la meva part, per tal com han estat els iniciadors de portar a la pràctica un dels problemes fonamentals i que més interessin a l'estament mèdico-rural; però, companys, hem de procurar que aquesta solució sigui una millora, una dignificació; un ajut i àdhuc un estímul moral de la professió, però mai un assassinat de la mateixa. Els esculls i dificultats del treball, varen fer passar, sens dubte, desapercebut a la intel·ligència pre-

clara del Dr. Mestres i Miquel i col·laboradors del projecte de Partits mèdics, l'absurditat del mateix en posar-lo a la pràctica en llur part cabdal. Anem a veure-ho.

De la definició que es dona en l'article 5, es dedueix que en un poble de 5.000 habitants, que en un terme mig consta d'un miler de famílies, equivalents, àdhuc, a altres tantes conductes, tenen dret a col·locar-s'hi tres metges, a raó de 300 famílies cada un. I de les 100 famílies restants, què en farem? Sobren? Que se'n vagin! Diu, a més, l'article 7 aprovat, que el sou mínim serà de 6.000 pessetes anuals. I res hi hauria a contradir, si no s'hagués aprovat, àdhuc, que no es pot guanyar gran cosa més. En efecte: de 300 famílies *màximum* que s'acorda que pot visitar un metge, suposem-nos que tots paguen —i és molt suposar—, a raó de 25 pessetes anuals unes amb altres. Obtindrem un guany total de pessetes 7.500, que ja és guanyar! Amb aquest *capital*, un home, que ha estudiat 13 ó 14 anys, ha de viure i alimentar la família; fer-la viure (que no sols de pa viu l'home); i sentir-se recompensat de sojornar en un exili i en un ambient capaç d'embrutir-lo i fer-lo davallar de l'elevat sitial que la Ciència li proporciona, si no posseeix una forta dosi d'energia moral. Perquè no som nosaltres els que civilitzem els pobles, que són els nostres amos, sinó que són ells—oh irrisió!—els que procuren i moltes vegades aconseguen posar-nos a llur baix nivell.

Però, en fi, la quantitat de 7.500. ptes anuals ha de bastar al *senyor metge* per a viure bé i dignificar la carrera! Vegem com es fa el miracle.